

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De geomantia; de arte geomantiae - Cod. Karlsruhe 1769

[S.l.], [um 1600]

De forma & figura frontis

[urn:nbn:de:bsz:31-250045](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-250045)

T H A D D A E I
HAGECII AB HAGEK
DOCTORIS MEDICI,
Aphorismorum Metoposco-
picorum Libellus vnus.

De forma & figura frontis.

METOPOSCOPIA est ars diuini-
nandi ex fronte. Græcè enim
μετωπον, Latinè frons, & *σκοπεῖν*
speculari dicitur, quasi dicas
Frontis inspectio.

Frons faciei pars est inter sinciput &
oculos.

Frons est index tristitiæ, hilaritatis, cle-
mentix, seueritatis. Vnde prouerbum:
Frontem exporrigere, & Frontem cōtrahere.

Frontem Aristoteles sedem verecūdiæ
& honoris posuit: atque id propter vicini-
tatem imaginatiuæ virtutis, quæ cum sen-
sui communi in anteriori parte cerebri,
veluti prora capitis collocatur. cuius vir-
tutis vi tristitia vel læta, decētia vel indecen-
tia, ad rationis iudicium subito deferuntur,

ab eoq; diiudicatur. Hinc perfrictæ frontis eos esse dicimus, qui pudorem omnem abiecerunt.

Frons est omnium neruorum à cerebro descendentium ad sensum perficiendum quasi quædam turris & propugnaculum, ad cuius concauitatem concurrunt nerui sensitiui quinque exteriorum sensuum, quorum ministerio, de omnibus obiectis sensuum, apud rationis domicilium, fit iudicium.

Frontis cutis cum muscolosa quadam & tenui substantia, quæ illi subdita est, vnitur: vt partes manuum internæ, & plantæ pedum cum tendone coalescunt.

Frons à subiectis ossibus per membranam periosteon distincta est, solaque ex duabus cutibus mobilibus constat, ac breuiter tota in se laxa: ob id certè motu voluntario mouetur.

Frontis cutis mouetur vna cum palpebris per certos musculos & neruos ad oculorum clausuram aperturamque.

Muscolosa compages fronti subiecta, à qua supercilia attolluntur, & morus frontis perficitur, suas fibras habet deorsum
versus

versus tendentes : quas transversim Chirurgi imperiti secantes, in causa sunt vt frontis cutis tota delabatur ad oculos.

Latitudo frontis incipit à radice nasi vbi terminantur cilia, versus commissuram coronalem.

Longitudo frontis intelligitur per latitudinem corporis, vt villi ac nerui incedunt.

Rotunda frons dicitur illa, quæ prominet & extuberat in conuexum.

Plana frons est, quæ non assurgit ad aliquam extuberantiam, sed quædam æqualitatem in omnibus suis partibus seruat.

In omnibus rebus est externa quædam nota, qua deprehendimus ea quæ oculis non sunt subiecta, hoc est interna. Sic & natura rei suos, rursus Magia suos habet, quos signat.

Frons quibus permagna, ignaui. Refertur ad boues.

Frons quibus satis magna, carnosa, & leuis, constantes & boni animi.

Frontem magnam semper comitatur grossities carnis; Cōtrà paruam, subtilitas.

Frons quibus parua, indociles. Refer-

tur ad suos.

Frons quibus rotunda, carnosâ, stupidi & hebetes. Refertur ad asinos.

Frons quando nimis eleuatur, & quasi in superficie rotundatur, excessum cholerae significat; & tales plerunque dispositi sunt ad cholericas passiones, sicut ad phrenesim & furorem.

Frons in qua minor est planities, focordes & stupidi.

Frons quibus quadrata & commensurata, euidentissima prudentiæ, fortitudinis, intellectus, magnificentiaeq; index. Refertur ad Leones.

Frons quibus serena & protensa, adulatorum. Refertur ad passiones. Et est frons æqualis protensa, quasi ultra tensa. Dicitur etiam collecta frons, id est, tensa vel tranquilla. Id in canibus videri potest, qui cum adulantur, serenam frontem habent.

Medius habitus frontis inter serenam & nubilosam, bonus & congruens iudicatur.

Frons quibus tetrica, anxii. Refertur ad affectum: quoniam qui se cruciant, tetrici sunt.

Frons

Frons quæ in gyrum eleuata est, à quibusdam probatur, maximè si capiti bene respondeat. Sin autem temporum prominentias occupet rotūditas illa, sitque subinde depilis, indicat præstantiam ingenii, cupiditatem honoris, arrogātiā, & quæ magnanimos omnes consequuntur.

Frons glabra & complanata cuticula, nisi intra supernam superficiem nasi, profanum, fallacem, iracūdumque significat.

Frons caperata, & rugis contracta, in medio tamen declinior, vnà cum duabus optimis virtutibus, videlicet magnanimitate, & ingenio, pessimum vitium habet crudelitatem.

Frons prægrandis, rotunda, depilis, audacem & mendacem.

Frons oblonga, cum oblonga facie, mento tenui, crudelitatem & tyrānidem.

Frons confusa & tumida, nimia vultus pinguedine, instabilem, phlegmaticum, crassum, hebetem.

Frons angusta, stolidum: longa, docilem & optimos sensus: Sublata, turgida, rotunda, versutum, tergiuersum: Rugosa, curis oneratum: Rotunda, inuidum, dolo-

34 THADDÆI HAGECII
fum, & iracundum: Ampla, largum, libera-
lem, designat.

Frons quibus tristis cum vultu demisso, queruli seu lugentes. Refertur ad affectum. Nam qui lugent & lamentantur, vultu sunt demisso, solliciti.

Frons acuta, recta, non magna, valens, neque levis, neque omnino rugosa, magnanimum indicat.

Frons quasi cacumen quoddam habens & fossulas quasdam, callidi & perfidi indicium.

Frons quibus est plana & continua sine rugis, inflexiles sunt & insensibiles, id est, pertinaces in ira, obstinati & litigiosi.

Frons quibus in medio contrahitur, iracundi sunt.

Frons quibus oblonga, macra & concava, timidi sunt, dolosi, & ambitiosi.

Qui habet rugas frontis superius retrahatas, magna cogitare consueverunt, & plerunque sunt melancholici.

Qui habet frontem laxam & tanquam arridentem, palam adblandiuntur; à tergo verò pessimè detrahunt.

Frons parua & subtili pelle denotat spiritus

ritus subriles & mobiles: & contrà. Spiritus autem est substantia subtilis, aërea, dilucida, ex leuissima & tenuissima quaque sanguinis parte producta; per quem defertur virtus animæ ad proprias illius actiones. Quare vbi cumque est nimia frōtis crassities, ibi etiam spiritus crassos gigni necesse est, qui non sunt apti ad meditando.

Frons nimis attenuata & corrugata, cerebri defectum & humoris substantifici consumptionem designat, vt patet in senibus, & in his qui à diuturnis morbis exhausti & extenuati sunt.

Frons tensa & lucida, adulatores sunt & dolosi, vt supra dictum est.

Frons in longum rugosa, præsertim in radice nasi, arguit cogitationes melancholicas.

Frons erugata exporrectaque fallaces.

Frons valde distorta, secordem ac stupidum.

Frons alta, lata, & longa, auget bona.

Frons alta rectaque, contumaciam.

Frons depressa atque humilis, virilis non est.

Frons distenta, securitatem.

Frons in temporibus quasi inflata grossitudine carnis, maxillis plenis carne, multum animum arguit, iracundiam, superbiam, & ingenii grossitiem.

Frons curua eadémque alta & rotūda, stoliditatis indicium est & impudentiæ.

Frons aspera, quæ quasi fossas habeat, infidum, callidum, & si cætera affuerint, stolidum.

De lineis frontis.

Lineæ frontis in longum non comprehenduntur certo numero in singulis hominibus. Alii enim plures, alii pauciores lineas habēt: vt plurimum tamen pauciores tribus hætenus in nullo mihi videre contigit.

Suprema linea proxima commissuræ coronali dicatur Saturno; altera Ioui; tertia Marti. Hoc statuimus quadam similitudine maioris illius mundi cum minore, & verum esse obseruatione in multisprehendimus. Immediatè verò supra vtrumque supercilium interdum etiam

vna